ATILIM

Bütün ülkelerin proleterleri, birleşiniz!

Yıl 7, sayı 1 (73)

Türkiye Komünist Partisi Merkez Komitesi organı

1 Ocak 1980

Amerikancı, holdingçi, sıkıyönetimci Demirel hükümetine karşı demokrasi güçlerinin en geniş eylem birliği için ileri!

Yeni yıl

Yeni 1980 yılına iki dünya; sosyalist ve kapitalist ülkelerin halkları iki birbirine ters kapılardan, iki birbirine aykırı eylem ve istemlerle girdiler. Sovyetler Birliği, sosyalist ülkeler topluluğu barışı, yumuşama sürecini ardıcıl savunuyor. Silâhlanma yarışına ardıcıl karşı çıkıyor. Hem kendi halklarının hem dünya emekçilerinin, halklarının atom harmanlarında kül olmamaları, mutlu yaşamaları için savaşıyor.

Buna karşılık yayılıcı Amerikan emperyalist çevreleri, NATO'nun baş patronları nükleer silâhlanma yarışına yeni bir hız veriyorlar. Avrupanın göbeğine, NATO ülkelerine yeni tip nükleer füzeler, silâhlar yerleştiriyorlar. Bu karar NATO'nun son Brüksel toplantısında alındı. Bu toplantıya Demirel hükümetinin bakanları da katıldılar.

Hem yurdumuzda, Türkiye'de, hem tüm dünyada ve özellikle NATO toplantısının yapıldığı Brüksel'de, bu Amerikan, Batı Alman, Ingiliz, Italyan emperyalist, militarist çevrelerinin yeni nükleer silâhları Avrupaya yerleştirmelerine karşı büyük, yığınsal gösteriler oldu. Avrupadaki göçmen Türkiyeli işçiler bu protesto yürüyüş ve gösterilerine en aktif katıldılar.

NATO, halkımızın sırtına yeni savaş harcamaları yüklüyor. Amerika, Türkiye üzerinde baskılarını daha da artırıyor. Demirel hükümeti, işbirlikçi tekelci burjuvazi, bütün bu NATO plânlarını, emperyalistlerin ve onlarla işbirliği kurmuş olanların isteklerini yerine getirmek için çırpınıyor. Sıkıyönetim bunun için uzatıldı. Faşist tırmanış, kanlı terör bunun için hızlandırılıyor.

İşçi sınıfı, halkımız böylesi çetin bir savaş süreci içindedir. Yeni yılda TKP'yi, komünistleri, tüm ilerici güçleri, örgütleri çetin savaşlar bekliyor. Düşman yenilmez değildir. AP-Demirel hükümeti alaşağı edilecektir. Savaş böylesinedir. Barış, özgürlük, kurtuluş, ileri demokratik düzen başka türlü sağlanamaz. Sosyalizme giden yol başka türlü açılamaz!

Bildiri

Saldırıya karşı eylem birliği

Halkımız Kahramanmaraş kanlı kırımının yıldönümünde faşist teröre, emperyalizmin, Demirel hükümetinin baskılarına, sıkıyönetime karşı yığınsal bir direnişe geçti. Memleketin dört bir yanında, özellikle büyük kentlerde, alanlarda, işçiler fabrikalarda, memurlar işyerlerinde, öğretmen ve öğrenciler okullarda, üniversitelerde halkımızın artan tepkisini dile getirdiler. Yüzlerce yurttaşımızın öldürüldüğü Kahramanmaraş kırımından sorumlu gerici-faşist güçlerden hesap sorulmasını istediler.

Demirel hükümeti ve sıkıyönetim, bu halkı direnişe karşı kanla, kurşunla, terörle saldırıya geçti. Binlerce anti-faşist tutuklandı, kışlalar toplama kamplarına çevrildi. 6 yurttaşın öldürüldüğü açıklandı.

Amerikancı, holdingçi, sıkıyönetimci Demirel hükümeti daha kurulduğu günden bu yana halkımıza, demokratik özgürlüklere karşı açık saldırı uyguluyor. Hükümeti destekleyen faşist güçler, MHP ve yan örgütleri terörü görülmedik ölçülerde tırmandırıyor. Günde 5–6 yurttaş kanlı teröre kurban gidiyor. Faşist MHP'nin cinayet yuvası olduğu hergün yeni kanıtlarla belgelenirken, tüm ilerici ve demokratik yığın örgütleri, gençlik, öğretmen, memur dernekleri birer birer kapatılıyor. Bu hükümet holdinglerin çıkarları için toplu sözleşme döneminde sendikaları, işçi sınıfını savaşta yalıtlamayı amaçlıyor. Sınıf örgütlerine karşı saldırı tırmandırılıyor. Maden-İş, Bank-Sen, Bay-Sen yöneticileri tutuklandı. Faşist katiller göz göre göre kaçırılıyor, buna karşılık, gazeteciler, yazarlar, öğretmenler tutuklanıyor. Faşist teröre boyun eğmeyen memurlar kıyılıyor. Devlet aygıtı, gerici, faşist ögelerle daha da dolduruluyor. İşçi sınıfına, demokratik güçlere nefes aldırmamak için DGM'ler, zorbalık yasaları dayatılıyor. Kürt halkına karşı şoven baskılar arttırılıyor. Öte yandan, hükümet ABD'yle, emperyalizmin egemenliğini daha da perçinleyecek gizli pazarlıkları sürdürüyor. Uluslararası Para Fonu'nun, yabancı tekellerin isteklerini teker teker uyguluyor. Enflasyonu hızlandırıyor, pahalılığı körüklüyor. Yalnız yağa yapılan zamlardan, bir ay içinde stokçular 3,5 milyar lira vurgun vururken, halkımız hızla tırmanan pahalılığın altında eziliyor.

Demirel hükümetinin amacı, kapitalist bunalımın yükünü emekçilerin sırtına daha yoğun yüklemektir. Amerikan emper-

(Devam 4. sayfada)

Açıklama

Ölüm roketlerine hayır!

NATO, Amerikan ölüm roketlerini Batı Avrupa'ya yerleştirme kararı aldı. NATO'nun bu kararı Avrupa'da barışı ve güvenliği tehlikeye düşürüyor. Yumuşama sürecini baltalıyor. Silâhlanma yarışını körüklüyor. Bir nükleer savaş tehlikesini arttırıyor. Bunların sorumlusu, Amerikan emperyalizmi, NATO elebaşılarıdır. Bir yandan «Sovyet tehlikesi» yalanını yayarken, öte yandan, Sovyetler Birliği'nin yeni barış önerilerini ellerinin tersiyle geri çevirenlerdir. Demirel hükümeti bu kararı onaylamakla, ABD ölüm roketlerinin finansmanına katılmakla, Türkiye'yi emperyalizmin saldırgan serüvenlerine sürüklemekte yeni bir adım atmıştır.

ABD ve Federal Almanya'nın öteki NATO ülkelerine dayattıkları bu karar, tüm Avrupa halklarının, bu arada halkımızın dirimsel çıkarlarına ters düşüyor. Batı Avrupa'ya ABD atom roketlerinin yerleştirilmesi, Amerikan emperyalizminin Batı Avrupa'yı daha sıkı denetim altına almak, dünyanın öteki bölgelerinde, bu arada bölgemizde, Yakın ve Orta Doğu'da konumlarını güçlendirmek çabalarıyla, hegemonyacılık planlarıyla sıkısıkıya bağlıdır. NATO'nun bu kararı bir barut fıçısı durumuna gelen bölgemizde de barışı ve güvenliği tehlikeye atıyor.

Ülke yönetiminde Amerikancı, sıkıyönetimci, gerici Demirel hükümetinin bulunması tehlikeyi daha da arttırıyor. Bu hükümet, Amerikan ve NATO çıkarlarını ulusal güvenliğimizden üstün tutuyor. NATO'nun Sovyetler Birliği'ne askersel üstünlük konumlarından görüşmeler dayatmak gibi serüvenci, tehlikeli planlarına katılıyor. Üstelik NATO'nun bu kararıyla «silâhsızlanma yolunun açıldığı» gibi gülünç açıkla-

(Devamı 2. sayfada)

Duyuru

TKP, Leninci savaş erlerinden birini yitirdi. Türkiye işçi sınıfının yiğit evlâdı, TKP MK Politik Büro üyesi Saydan yoldaş, ağır bir hastalıktan sonra, 62 yaşında gözlerini dünyaya yumdu.

Ahmet Saydan yoldaş, 1 Ağustos 1917'de, emekçi bir ailenin çocuğu olarak dünyada geldi. Zor koşullarda, yoksulluk içinde büyüdü. İstanbul Üniversitesi Hukuk Fakültesini bitirdi. Daha üniversite yıllarında işçi sınıfının devrimci davasıyla bağlandı. Türkiye komünist gençlik hareketine katıldı. II. dünya savaşı boyunca Hitlercilere, gericiliğe, militarizme karşı gençliğin anti-faşist birliği için aktif olarak çalıştı. Faşist saldırganlara, barbarlara karşı, yüce Lenin'in ülkesiyle, Sovyetler Birliği ile dayanışmayı vargücüyle savundu. Bu dönemde, faşist yönelimli Saraçoğlu hükümetince tutuklandı.

TKP sıralarına bu çetin sınavlardan geçerek geldi. Illegal koşullarda, egemen sınıfların her türlü baskı ve terörüne yılmadan göğüs gerdi. Faşizmin belinin kırılmasından sonraki dönemde, legal Türkiye Sosyalist Emekçi ve Köylü Partisi'nin kurulmasında aktif rol aldı. Sınıf sendikalarının örgütlenmesinde ve birliğinin oluşturulmasında önemli katkıda bulundu. 1946 yılında TSEKP'nin kapatılmasıyla bir kez daha tutuklandı. Poliste, ağır, sert işkencelerden, tabutluklardan boyun eğmeden, komünist onurundan en küçük bir ödün vermeden, devrimci inancını hiç bir zaman yitirmeden geçti. Uzun yıllar zindanlarda yattı.

Ahmet Saydan yoldaş, barış, demokrasi, ulusal bağımsızlık ve sosyalizm savaşında parti sıralarında temel örgütten, Politik Büro'ya kadar her düzeyde sorumlu görevler aldı. Uzun yıllar ajitasyon-propaganda dalında çalıştı. Partinin verdiği her görevi, örnek Leninci disiplinle yerine getirdi. Oportünizme ve likidatörlüğe karşı savaşta, her zaman Leninci doğrultuda yer aldı. Işçi sınıfı düşmanlarıyla, polis ajanlarıyla ödünsüz savaştı. 1973'de, TKP'nin yeni atılımına bütün varlığı ile yardımcı oldu. Yeni parti kadrolarının eğitimine, devrimci yolda yetişmesine, komünist hareket içinde elde ettiği zengin deneylerle değerli katkılarda bulundu.

Türkiye ve uluslararası işçi hareketinin değerli savaşçısı, Ahmet Saydan yoldaş, tüm yaşamı boyunca Marksizm-Leninizme, proletarya enternasyonalizmine sımsıkı bağlı kaldı. SBKP ile TKP arasındaki kardeşçe bağları daha da pekiştirmek, dünya komünist hareketinin Marksçı-Leninci birliğini daha da güçlendirmek için yorulmak bilmeden çalıştı. TKP'nin Leninci ideolojik, örgütsel birliğini her zaman göz bebeği gibi korudu.

Bütün partili yoldaşlara, ailesine ve yakınlarına baş sağlığı diler, derin acılarını paylaşırız.

Anısını her zaman canlı tutacağız.

Türkiye Komünist Partisi
Merkez Komitesi

13 Aralık 1979

Açıklama

Ölüm roketlerine hayır!

(1. sayfadan devam)

malarla halkımızı, kamuoyunu kandırmaya, ABD'nin şantaj politikasını haklı göstermeye çalışıyor.

Halkımız, ABD ve NATO'nun ölüm roketlerine karşı olduğunu haftalarca süren yığınsal gösteri ve toplantılarla, uluslararası barış kampanyasına katılmakla göstermiştir. Komünistler, sosyalistler, tüm demokratik ve barışsever güçler bu kampanyayı ortaklaşa yürüttüler. CHP tabanının, sol kanadının aktif katıldığı bu kampanya sırasında CHP yöneticileri de NATO'nun bu kararını eleştiren bir tutum aldı.

Halkımız, şimdi bu kararın uygulanmamasını, Batı Avrupa'ya Amerikan atom roketlerinin yerleştirilmemesini istiyor. Türkiye topraklarındaki tüm Amerikan ve NATO atom silâhları kaldırılmalıdır. Silâhlanma harcamaları kısıtlanmalıdır. Türkiye NATO'dan çıkmalı, topraklarımızdaki NATO ve Amerikan üsleri sökülüp atılmalıdır. Halkımız bu savaşımı sürdürüyor, sürdürecektir.

TKP MK Politik Bürosu

28 Aralık 1979

Amerikancı, holdingçi, sıkıyönetimci Demirel hükümetine karşı demokrasi güçlerinin en geniş eylem birliği için ileri!

Can güvenliği

Halkımız, erkeği, kadını, genci, yaşlısıyla faşist terörün ortasında. Hiç bir yurttaşın can güvenliği yok. TKP daha yıllar öncesinden büyüyen faşist tehlikenin can güvenliğini ortadan kaldıracağını söyledi. Faşist örgütlerin, MHP'nin dağıtılması istemini ortaya attı. Devlet aygıtı, gerici, faşist öğelerden arındırılmadıkça terör son bulmayacak, dedi. Demirel hükümetinin kurulmasıyla can güvenliği sorunu daha da güncelleşti.

Can güvenliği belgisi, milyonları sarıyor. Bu nedenle hiç bir parti, hiç bir gurup bu istemi görmezlikten gelemiyor. O nedenle Demirel hükümeti «can güvenliği birinci sorundur»diyor. Halkın can düşmanlarının bu sözleri ne anlama geliyor? Demirel gerçekte bu sözlerle, halkımıza «ya canını, ya özgürlüğünü» diyor. Can güvenliği deyip, ardından DGM'leri dayatmak, demokratik örgütleri kapatmak, sendika yöneticilerini tutuklamak ve kışlaları toplama kamplarına çevirmek bir tek bu anlama geliyor. Çünkü, hükümet, can güvenliğini yok eden cinayet odaklarını bir yandan da halkın üzerine sürüyor.

Hükümetteyken faşist terör yuvalarının üzerine yürümeyen CHP yöneticileri bu tutumlarını bugün de AP ile işbirliği yolunda yürüyerek sürdürüyor. CHP yöneticileri can güvenliğini, onu yok edenlerle uzlaşarak sağlamaktan söz ediyor. Özgürlükleri verip, canınızı kurtarın, diyor. B, hayduta teslim olmaktır.

Küçük burjuva devrimcisi gurupçuklar ise, faşist teröre, bireysel terörle yanıt vermeyi can güvenliğini sağlamanın sözde devrimci yolu sayıyor. Gerçekte ise bunlar, küçük burjuva öğelerin umutsuzluğunu yansıtıyor. Kendiliğinden gelmeliğin önünde yerlere kapaklanıyor, faşist teröre karşı savaşın büyük güçlüklerinin üzerinden atlamaya çabalıyor. Bu tutum sınıf savaşına zarar veriyor, yığınları faşist terör örgütlerine ve Demirel hükümetine karşı mobilize etmenin önünde engel oluşturuyor.

Can güvenliği bugün milyonların istemidir. Bu saptama, komünistlerin önüne bu milyonları faşist teröre karşı ayağa kaldırmak görevini koyuyor. Fabrikalarda, işyerlerinde, mahallelerde, okullarda faşist teröre karşı çıkan güçler can güvenliği için eylem birliği yapmakla, bu uğurda örgütlenmekle egemen sınıfların saldırılarını püskürtebilirler. Bugün, tüm savaşım biçimleri, pratiğin dayattığı tüm görevler yığınların direnişini örgütleme görevine bağlıdır. Dökülen kanların ve sayısız yiğitliklerin ürünü böyle alınır.

Stalin'nin 100. doğum yılı üzerine

Sovyetler Birliği Komünist Partisi'nin ve Sovyet devletinin, uluslararası komünist hareketinin tanınmış önderlerinden Yosif Visaryonoviç Stalin bundan 100 yıl önce, 21 Aralık 1879'da, Gori'de doğdu. Onun yaşamı ve savaşı, Büyük Oktobr Devrimi'nin utkusuyla, Sovyet ülkesinin eşsiz başarılarıyla, II. Dünya Savaşında Hitler ordularının ezilmesiyle ve sosyalist dünya sisteminin kurulmasıyla sıkı sıkıya bağlıdır.

Stalin, 1889'da RSDIP Tiflis örgütüne girdi ve daha baştan, Lenin'in yandaşı olarak, menşevizme karşı savaştı. 1912'de MK'ne koopte edildi. «Zvezda» ve «Pravda» gazetelerinin yayımına katıldı. Stalin sürgünden 1917 Şubat devriminden sonra döndü ve Oktobr Devriminin hazırlanmasına aktif katıldı. Birinci Sovyet hükümetinde, Ulusal Sorunla ilgili Halk Komiseri oldu. 1922 Nisanında MK Genel Sekreterliğine, 1941 Mayısında da SSCB Halk Komiserliği Konseyi Başkanlığına getirildi. Stalin, 5 Mart 1953'de öldü. Stalin, parti ve devlet yöneticiliği döneminde ve Komintern sıralarında Lenin'in öğretisini ardıcıl olarak savundu, onu popüler bir biçimde geniş yığınlara yaydı. Troçkizme, sağ oportünizme, burjuva milliyetçiliğine karşı kararlı bir savaş yürüttü.

SBKP'nin 1956'da yapılan 20. Kongresi, Stalin'in hem başarılarını, hem de teorik ve pratik yanlışlarını değerlendirdi. SBKP, kişiye tapma ve sosyalist yasallığı zedeleme yönündeki sapmayı, kökünden yok etmeyi kısa zamanda başardı. Çünkü bunlar, Sovyet toplumuna zarar vermekle birlikte, onun doğasını asla değiştirmemişti. Stalin'in olumsuz yanlarını değerlendirirken, emperyalist savaşın yıkıma uğrattığı, dört yanı düşmanla çevrili bir ülkede sosyalizm kuruluşunun olağanüstü zorlukları unutulamaz. Günümüzde SBKP ve Sovyetler Birliği parti içi demokrasiyi ve Sovyet demokrasisini sürekli geliştirdi, geliştiriyor. SSCB'nin yeni Anayasası bunun en parlak örneğidir.

Anti-komünistler, bugün de Stalin'in kişiliğine tapmayı eleştiri kılığı altında Marksizm-Leninizme, reel sosyalizme ve SBKP'ye karşı saldırı kampanyasını sürdürüyor. Ülkemizde gerici burjuva propagandası, Stalin'le ilgili yalanları Türkiye ile SSCB arasındaki dostluğu baltalamak, SSCB'nin kurtuluş savaşımızda ve sonraki dönemde ülkemize yaptığı yardımları gölgelemek, II. Dünya Savaşı yıllarında Türkiye hükümetlerinin Hitler yanlısı iki yüzlü politikasını unutturmak amacını taşıyor.

TKP, kardeş SBKP'nin Stalin'le ilgili değerlendirmelerini bütünüyle benimsiyor. Dünya devrim sürecine katkılarıyla, Stalin'in tarihte değişmeyecek bir yeri vardır.

Sendikalardan elinizi çekin!

Yasalarla kurulmuş barolardan ve meslek odalarından başka legal demokratik yığın örgütü kalmadı. Sıra sendikalarda. Faşizme giden yol, demokratik özgürlükler birer birer yok edilerek, gençlik, kadın, memur ve öğretmen örgütleri birer birer kapanarak döşeniyor. Demirel hükümeti yanlıları bu yolda yürürken, bir yandan da, liberal çevrelerin utanılacak suskunluğunu alaya alıyor. CHP hükümeti bu yolun açılmasında ağır sorumluluk taşıyor. İGD'yi, İKD'yi, Töb-Der'i yasa dışı gösteren onlar oldu. DİSK'te bölücülük tohumlarını elleriyle ekdiler. Şimdi sınıf sendikalarının, Maden-İş'in, BANK-SEN'in, BAYSEN'in genel başkanları ve yöneticileri tutuklanıyor. Ama yanlış hesap Bağdat'tan döner. Demirel hükümeti işçi sınıfımızın ve halkımızın yıkılmaz duvarına kafasını çarpacaktır.

Sınıf sendikalarına karşı saldırıların, Maden-İş ve BANK-SEN genel kurullarının yapıldığı günlerde yoğunlaşması rastlantı değildir. Çünkü bu genel kurullar, DİSK'te birliği sağlama amacına yönelik olarak toplandığı için önem taşıyordu. Toplu savaşım eşiğinde, bu genel kurulların önemi daha da artıyordu. Genel kurullar sınıf sendikalarının sıralarını daha da perçinlediği ve her türlü bozgunculuğu yenilgiye uğrattığı için de önemliydi.

Maden-İş ve BANK-SEN sendikalarının genel kurullarına sosyalist partilerden, demokratik örgütlerden, CHP'li yurtseverlerden gelen dayanışma mesajları, ulusal çapta ilerici, yurtsever güçlerin eylem birliğinin her türlü bozguncu çabaya ve saldırıya karşın yol aldığının birer göstergesiydi.

Her iki sendika genel kurullarında aldıkları kararlarla DİSK üst yönetiminin ihraç kararlarının bütün gerekçelerini ortadan kaldırdılar; DİSK'de sınıf ve yığın sendikacılığı temelinde birliği sağlamak, bununla ulusal demokratik güçlerin eylem ve cephe birliği hareketini daha da geliştirmek savaşımında kararlılıklarını hiçbir ikircime yer bırakmadan gösterdiler.

Her iki sendikanın genel kurulları işçi sınıfının uluslararası birlik ve dayanışma hareketini güçlendirme yolunda Türkiye işçi sınıfının ardıcıl savaşımının göstergesi oldular. İç gericilik saflarında bölücülüğü, sınıf uzlaşmacılığını, burjuva

(Devamı 5. sayfada)

Toplu savaşım

Türkiye işçi sınıfı, sendikal hareketteki derin bölünmelerin acısını çekiyor. Ücretlerdeki düşüşte bölünmenin ve sarı sendika yöneticilerinin hıyaneti büyük rol oynuyor. İşçi ücretleri bugün işgücü değerinin altındadır. Gündelikler karın doyurmuyor. İşsizliğin ağır baskısı tekellere sömürüyü yoğunlaştırma olanakları veriyor.

Daha şimdiden yüzbinlerce işçi, sarı sendika yöneticilerinin eliyle tekellere satıldı. Utanç verici sözleşmeler birbiri sıra bağlanıyor. Türk-İş'e bağlı Teksif yöneticileri Tekstil sendikasının tüm çağrılarına karşı birleşik savaştan kaçtı, düşük ücretlerle sözleşme bağladı. Tekstil işçisi toplu savaşımda bölündü. Durum metal iş kolunda da benzer. AP'li, MHP'li gangster sendikacılar tekellerle onlaşıyor, işçileri satıyor. DDY'nda, başka işkollarında işçi sınıfına hıyanet diz boyu.

Sınıf sendikaları bu ortamda toplu savaşıma gidiyorlar. Hem de Demirel hükümetinin ateşi altında. Maden-İş genel başkanı ve yöneticileri, BANK-SEN ve BAY-SEN başkanları tutuklu. Fabrikalarda sendika temsilcileri baskı altında. İşçiler işten atılıyor, önde gelenler faşist terörle sindirilmeye çalışılıyor.

Bu koşullarda, sarı sendikaların tekellerle ortaklaşa işçi sınıfına dayattıkları yaşam koşullarını değiştirmek, düşük ücretler düzeyini aşmak ileriye doğru büyük bir adım atmak demektir. Maden-İş ve öteki sınıf sendikalarının bu toplu savaşımdaki istemleri bu niteliktedir ve o nedenle, «sosyal gelişmenin çıkarlarına» tümüyle uygundur.

Komünistler, sendikaların öne koydukları istemlerin tümüyle gerçekleşmesi durumunda bile, işçilerin bunalımın ağır yükünden kurtulmayacaklarını çok iyi biliyorlar. Bu nedenle, tüm toplu savaşım boyunca onların görevi, işçi sınıfına yalnız bu istemleri gerçekleştirme kararlılığı aşılamakla kalmaz. Komünistler, işçi hareketindeki bölünmeyi, onu yaratanları sergilemeli, bunun zararlarını göstermeli, Cam işkolunda ve Petrol-kimya işkolunda gerçekleşen eylem birliği örneklerini vurgulamalı ve en önemlisi, gerçek kurtuluş yolunun ancak politik savaşımla açılacağını kavratmalıdırlar. Parti düşmanları ve tüm serüvenciler, toplu sözleşme savaşından sözde «devrim» çıkartmak üzere gevezelik ede dursunlar, Partimiz yüzbinlerce işçinin ekonomik savaşını Amerikancı, holdingçi, sıkıyönetimci Demirel hükümetine karşı yürütülen politik savaşla bağlayacaktır. Yüreği işçi sınıfı davasına ve partiye bağlılıkla çarpan her işçi bu savaşlar içinde sınıf kardeşlerini parti sıralarında örgütlemek, onları son kavgaya hazırlamak için hiç bir özverlden kaçmayacaktır.

Lenin köşesi

Barış ve sosyalizm

Sosyalizm uğrunda yılmadan, yorulmadan savaşan komünistler dünyada kalıcı bir barışın sağlanması savaşımının da ön sıralarında yürüyorlar. V. I. Lenin şöyle der: *«Halklar arasında kalıcı barış, komünistlerin uğrunda savaşım verdikleri yüce ülkülerden biridir.»* (Tüm yapıtlar, c. 26, s. 304.)

Dünyanın ilk sosyalist devleti Sovyet Rusya'nın devrimden sonra yayınladığı ilk belge Barış Buyrultusu olmuştur. Lenin'in yazdığı bu Buyrultu dünya emekçilerine, tüm hükümetlere şöyle sesleniyordu: *«24–25 Ekim Devrimi'nden sonra kurulan ve işçi, köylü, asker sovyetlerine dayanan işçi-köylü hükümeti tüm savaşa katılan halklara ve onların hükümetlerine adaletli ve demokratik bir barış için hemen görüşmelere başlamayı önermektedir. Böyle bir barış da ancak zaman yitirmeden imzalanacak, toprak ve zarar ödentisi savında bulunmayan bir barış olacaktır.»* (C 35, s. 13.)

Lenin, sosyalist devrimin bir ya da birkaç ülkede utkuya ulaşmasından sonra bu ülkelerin uzun süre kapitalist ülkeler arasında varlıklarını sürdürmeleri gerekeceğini ve bu koşullarda uygulanacak politikanın da barış içinde yanyana yaşama politikası olabileceğini belirtiyor ve bu politikanın özünü şu sözlerle ortaya koyuyor: *«Tüm halklarla, tüm ulusların işçi ve köylüleriyle barış içinde bir arada yaşamak.»* (C. 40, s. 145.)

V. I. Lenin, barış savaşımıyla sosyalizm savaşımının birbirine sımsıkı bağlı olduğunu, bunların bütünsel bir devrimci savaşımı oluşturduğunu ve bu savaşımın tüm dünya halklarınca desteklendiğini belirtiyor: Gerçekten de bugün barış içinde yanyana yaşama, iki sistem arasındaki sınıf savaşımının özgül biçimidir.

«Proletaryanın devrimci sınıf savaşımı dışında barış için savaşımdan söz etmek, burjuvazinin halkı aldatan pasifist sözlerinden başka bir şey değildir.» (C. 27, s. 33.) *«Tüm ülkelerin işçileri, hangi ülkede yaşarlarsa yaşasınlar bizi selâmlıyorlar. Bizi, emperyalistlerin bağladıkları rezilce antlaşmaları yırttığımız, emperyalist bağlar çelik zincirini kopardığımız için, çok büyük kurbanlar verme pahasına da olsa özgürlüğümüze kavuştuğumuz için, emperyalistlerce yağmalanmasına, büyük yaralar almasına karşın sosyalist cumhuriyetimiz emperyalist savaşın dışında kaldığı ve tüm dünyanın önüne barış bayrağını, sosyalizm bayrağını diktiği için selâmlıyorlar, destekliyorlar, alkışlıyorlar.»* (C. 37, s. 53–54.)

V. I. Lenin, 1920 yılında Sovyetlerin IX. Kongresinde, biz barış koşullarında sosyalizm kuruculuğuna başladık ve *«bunu sürdürmek için elimizden geleni yapacağız»* dedi. (C. 44, s. 300.) Lenin'in partisi, Lenin'in ülkesi dünyada barışı korumak, barış koşullarında sosyalizmi, komünizmi kurmak için elinden geleni yaptı ve yapıyor. Uluslararası komünist ve işçi hareketinin, ulusal kurtuluş hareketinin güçlenmesine yardım ediyor. Sovyetler Birliği barışın kalesidir.

Saldırıya karşı eylem birliği

(1. sayfadan devam)

yalizminin, NATO'nun, bölgemizde konumlarını güçlendirme planlarına Türkiye'yi daha yoğun olarak katmaktır. Hükümet, bu amaçla, işbirlikçi, tekelci burjuvazinin, militarist kliğe dayanan zorbalık rejimi kurmaya gidiyor. Bir yıldır süregiden sıkıyönetim bu rejimin baş dayanağını oluşturuyor. Hükümet bir yandan faşist terörün tırmanışını destekliyor, öte yandan hem bu terörü, hem de küçük burjuva «sol» maskeli gurupların serüvenci eylemlerini, demokratik hak ve özgürlükleri tümüyle ortadan kaldırmak için kullanıyor. Bu girişiminde, CHP sağ yönetiminin bugüne kadar izlediği emperyalizme, tekellere boyun eğme, gericilikle uzlaşma politikasından yararlanıyor.

Halkın can güvenliği kalmamıştır. Milyonlarca emekçinin, öğretmenlerin, memurların, gençlerin, kadınların yasal örgütlenme hakları çiğnenmiş, özgürlükleri sıkıyönetim eliyle yok edilmiştir. Emekçilerin giderek tüm yasal politik, sendikal örgütleri, hakları tehlike altındadır. TKP, saldırıya uğrayan bütün bu demokratik hak ve özgürlükleri sonuna kadar savunuyor, savunacaktır. Yurdumuzda bu savaşı başarıya ulaştıracak güçler, örgütler vardır.

TKP, TİP'i, TSİP'i, Kürt demokratlarını, tüm CHP'lileri, devrimci gençliği, tüm yurtsever güçleri bu savaşta bir kez daha birliğe çağırıyor.

Demirel hükümetinin ve sıkıyönetimin bu halk düşmanı saldırısına, DGM'lere, zorbalık yasalarına karşı en geniş demokratik güçlerin eylem birliği, yığınsal direnişler günceldir, zorunluktur.

Türkiye Komünist Partisi
Merkez Komitesi

27 Aralık 1979

DGM'lere geçit yok!

1976'de Demirel hükümeti Meclisteki parmak çoğunluğuna karşın faşist tırmanmada bel bağladığı DGM tasarısını geçirememişti. Bu başarının elde edilmesinde ana güç işçi sınıfıydı. İşçi sınıfı elindeki «en etkin ve güçlü silâhı» ustaca kullanmış, şanlı DGM direnişleriyle, genel grev ve zincirleme çıkışlarla burjuvazinin oyunlarını bozmuştu. Aynı zamanda bu örgütlü ve yığınsal eylemiyle sahte devrimcilerin tuzaklarını kırmış, savaşı parlamentonun dört duvarı arasına sıkıştırmak isteyenlere, yan çizip olaylara seyirci kalanlara da kesin bir yanıt vermişti.

Demirel gene işbaşında. CHP ağırlıklı hükümetten arda kalan baskı tasarılarını, DGM'leri benimseyip halkımıza dayatmaya çalışıyor. DGM'ler kurulursa demokratik hak ve özgürlükler kökten budanacak, gericilik faşist tırmanma yolunda bir adım daha atacaktır. Sözümona anarşiyi önleme adına getirilmek istenen «önlemlerle» ülkede bir baskı ve polis rejimi kurulmak istendiği açıktır.

İşbaşındayken boyun eğici, uzlaşmacı bir politika izleyen CHP yöneticileri bugün de uzlaşma yolunda ayak diriyorlar. DGM'lerin anti-demokratik özünü bir yana itip kısır tartışmalara giriyorlar. «Tabii hakim» ilkesine uygun olursa destekleriz» diyorlar. Yargı organlarının başında demokratik anlayışlı yargıçların bulunması elbette küçümsenemez. Üstelik TKP tüm yargı organlarının gerici-faşist öğelerden arındırılmasını istiyor. Ama sorun «tabii hakim» sorunu değildir. Sorun demokratik güçleri yargılayacak olan bu mahkemelerin amacına karşı olmak, ya da olmamak sorunudur. CHP yöneticilerinin tutumuna bakılırsa onlar kitabına uydurulacak bir baskıcı kurumda demokratik güçlerin yargılanmasından yanadırlar. Bu, onların AP-CHP işbirliği politikasıyla bağlıdır.

İşçi sınıfı DGM'lere geçit vermemek için gene kesin kararlıdır. Sınıf sendikaları, Türk-İş'e bağlı birçok sendika, ilerici-demokratik örgütler, TİP, TSİP, anti-demokratik yasalara karşı kesin tutum almışlardır. CHP içindeki sol eğilim DGM'lere karşı özgürlüklerden yanadır. Bu kanat Demirel hükümetinin baskı tasarılarına, sıkıyönetime, tekellere karşı ilerici-demokratik güçlerle eylem birliğine yönelmiştir. Hükümetin baskı yasalarını ve saldırıları önliyecek güç vardır. Sorun bu gücü örgütlemek, işçi sınıfının çevresinde birleştirmektir. Komünistler bu görevin üstesinden gelme savaşı veriyor.

TKP, DGM'lere karşı savaşı Amerikancı, sıkıyönetimci, holdingçi Demirel hükümetine karşı savaştan ayırmıyor.

Devlet aygıtı

Lenin, burjuvazinin zorbalık ve erkincilik (liberalizm) yöntemlerini birbirine almaşık olarak kullandığını belirtti. O, aynı zamanda emperyalizm döneminde burjuva devlet aygıtının, bürokratik mekanizmanın olağanüstü güçlendiğini vurguladı. Devlet tekelci kapitalizmine gidiş eğilimini gösterdi. Günümüz Türkiyesinde burjuvazi artan ölçüde zorbalık yöntemlerine sarılıyor. Bugün devlet aygıtının incelenmesinde ortaya çıkan, güçlenen eğilimler nelerdir? Bunlardan bazıları şöyle sıralanabilir: *Birincisi*, parlamento giderek etkinliğini daha da yitiriyor ve politik güç, daha belirgin bir biçimde hükümet, MGK, sıkıyönetim ve sivil yürütüm organlarında yoğunlaşıyor. Demirel hükümeti bugün parlamentodan çok daha fazla devlet aygıtının öteki kollarına dayanıyor. Kararnameler, parlamentoda yasa çıkarma gereği olmadan en önemli sorunlarda hükümete geniş yetkiler veriyor. *İkincisi*, devlet aygıtını gericileştirme, giderek faşistleştirme eğilimi güçleniyor ve bürokrasinin alt sıralarındaki demokratik öğeler eleniyor. 67 ilin vali ve emniyet müdürü değiştiriliyor, faşizm yanlıları önemli noktalara getiriliyor. Yığınsal memur kıyımı hızlanıyor. *Üçüncüsü*, devlet erkinin tekellerin ekonomik gücüyle iç içe geçmesi eğiliminin yeni belirtileri ortaya çıkıyor. Sabancı holdingin, MESS'in ve Dünya Bankasının temsilcilerinden Turgut Özal'ın, Başbakanlık danışmanlığına ve DPT'nin başına getirilmesi böylesi bir belirtidir. Bu üçüncü eğilim, ilk iki eğilimi daha da güçlendiren nesnel etkenler arasındadır.

Ama tekelleşmenin hızlanmasına koşul olarak, bir avuç finans oligarşisinin devlete sınırsız egemen olma süreci, toplumdaki çelişkileri derinleştiriyor. Demokrasi savaşı artan ölçüde anti-tekelci nitelik kazanıyor. İşçi sınıfının ekonomik savaşı nesnel olarak politikleşiyor.

Gelişmiş kapitalist ülkelerde olgunlaşmış olan devlet tekelci kapitalizmi, Türkiye'de bugün eğilim niteliğindedir. Bu da çelişkilerin daha da sertleşmesini doğuruyor.

Marksizm-Leninizme göre, hangi biçimde olursa olsun devlet dün olduğu gibi, bugün de burjuvazinin emekçi çoğunluk üzerindeki diktatörlük aracıdır. O nedenle, işçi sınıfı kendi tarihsel öz görevini yerine getirebilmek için bu diktatörlüğe son vermek, proleterya diktatörlüğünü şu ya da bu biçim altında kurmak zorundadır. Lenin şöyle diyor: *«İşçi sınıfının kendi kurtuluşu için kapitalistlere karşı verdiği savaşta, demokrasinin çok büyük önemi vardır. Ama demokrasi bir sınır, tavan değildir, aşılmaz değildir. Derebeylikten, kapitalizme ve kapitalizmden komünizme geçiş yolunda yalnız bir aşamadır.»*

Komünistler, parlamentonun tarihsel olarak gününü doldurmasına karşın, yığınlar için gününü doldurmadığı yolunda Lenin'in öğütlerini unutmuyorlar. Komintern'in özellikle VII. Kongresinde faşizmle parlamento rejimi arasında yapılan ayrımı gözardı etmiyorlar.

O nedenle, TKP, bir yandan her türlü zorbalığa karşı bugünkü özgürlükleri, demokratik konumları savunmak ve geliştirmek, bu amaçla en geniş demokratik güçlerin eylem birliğini sağlamak için savaşıyor. Öte yandan, daha devrimin ilk aşamasında devletin sınıf yapısını değiştirmek, onun bürokratik aygıtını kırmak, yerine ulusal demokratik cepheye dayanan ileri demokratik bir devlet oluşturmak ve onu proletarya diktatörlüğüne, sosyalist demokrasiye dönüştürmek hedefini gösteriyor.

Lenin 110 yaşında

TKP'nin kurucusu M. Suphi yoldaş Komintern'in 1. Kongresinde: *«Büyük öğretmen Lenin yoldaş fikirleri, amaçları ve eylemleriyle başlı başına devrimci bir evrendir ...»* demişti. Her geçen gün yaşam bunu yeniden kanıtlıyor. Lenin, yeni tarihsel aşamada bilimin yeni edinimlerini, sınıf savaşlarının yeni deneyimlerini genelleştirmiştir. İşçi sınıfının, onun öncü kolu komünist ve işçi partilerinin devrimci teorisi Marksizmi her yönden, yaratıcılıkla geliştirmiş, zenginleştirmiştir. Lenin, yeni tip bir parti yaratmış, Kızıl Oktobr'un önderi olmuş, dünyada ilk işçi sınıfı devletini, Sovyet devletini kurmuştur.

Tarihte hiçbir sosyal öğreti insanların yüreklerinde Marksizm Leninizm kadar yer etmemiştir. Hiçbir öğreti böylesine hızla yayılmamış, halkların yaşamında bu kadar köklü değişiklikler yapmamıştır. Lenin'in teorik ve politik görüşler sistemi, bilimsel sosyalizme değerli katkılardır. Bu nedenle bilimsel sosyalizme Marksizm-Leninizm denilmiştir. *«O günden bu yana, Lenin'in yaptığı bu yenileyici katkıların dışında bir Marksizm yoktur ve olamaz.»* (B. Ponomaryov, Marksizm-Leninizm-Canlı ve Etkin Öğreti, s. 7.) Tek sözle Leninizm, çağımızın Marksizmidir. Marksizm, revizyonizmle, oportünizmin «sol», sağ, her biçimine karşı amansız savaşlar sırasında Marksizm-Leninizm durumuna gelmiştir.

Lenin̄ci teorinin günümüz koşullarına uygunluğu konusunda saldırılar bugün de sürüyor. *«Bir yandan Leninizmin burjuva eleştiricileri, aynı zamanda işçi hareketindeki reformizmin ve revizyonizmin ideologları Leninci sosyalist devrim teorisinin eskidiğini savlıyorlar. Öte yandan küçük burjuva devrimciliğinin temsilcileri çoğu kez Leninci ülkülerin günümüzle bağını, dünyada meydana gelen derin değişiklikleri gözönünde bulundurmadan ilkel-mekanik bir biçimde ele alıyorlar.»* (Y. A. Krasin, Sosyalist Devrim Teorisi: Leninci Kalıt ve Çağımız, s. 8.) Lenin'in yapıtlarını çarpıtan kalpazanlara, devrimci proletarya ve partisi Leninizmin bayrağını yükseltmekle yanıt veriyor.

Marksizme-Leninizme, bu büyük uluslararası öğretiye bağlılık, komünist hareketin başarıya ulaşma garantisidir. Komünist ve İşçi Partilerinin 1969 Danışma Toplantısı Bildirisinde: *«Komünistler, Leninizmin yaratıcı ruhuna her zaman bağlı kalacaklardır»* deniyor. Bu bildiride TKP'nin de imzası vardır. Toplantının, Lenin'in 100. yıldönümü çağrısında: *«Lenin'in yapıtlarını öğren!»* deniyor. Bu her komünistin görevidir. Bugün de, Büyük Lenin'in 110. doğum yıldönümü eşiğinde ve her zaman, O'nun yapıtlarını titizlikle okumak ve bu tükenmez kaynaktan esinlenerek emperyalizme, gericiliğe ve her çeşit oportünizme karşı, barış, demokrasi ve sosyalizm uğrunda canla başla savaşmak, Lenin'e en büyük saygıdır.

Sendikalardan elinizi çekin

(3. sayfadan devam)

ideolojisini, serüvenciliği yayıp, yeşertemeyince bu sendikalara karşı açık baskıya geçti. Enternasyonal'in söylenmesi nedeniyle sendika yöneticileri tutuklandı.

İşçiler sendika önderlerine sahip çıkacaktır. Şimdi DİSK'te birliğe zarar veren ihraç kararları bir gün bile geçerli tutulamaz. Hiç kimse tekellerin bu saldırılarına karşı susamaz. Sınıf sendikalarına karşı her sözde «muhalefet», Demirel hükümetinin işçi düşmanı politikasını benimsemek demektir. Ya tekellerden yana, ya da işçi sınıfının birliğinden, tüm demokrasi güçlerinin eylem birliğinden yana olmak ... Orta yol yoktur.

TKP'nin Sesi Radyosunun yarım saat süren yayınlarını Pazartesi, Cumartesi günleri arasında 31,5 metre 9.585 kiloherz üzerinden Türkiye saatiyle 7'de, 8'de, 9'da, 11'de, 13'de ve 19'da, 48,4 metre 6.200 kiloherz üzerinden saat 21'de, 23'te ve 1'de dinleyebilirsiniz. 55 dakika süreli Pazar yayınlarını da saat 9'da, 10'da, 11'de, 15'te, 16'da, 17'de 31,3 metre 9.585 kiloherz üzerinden ve saat 21'de, 22'de ve 23'de 48,4 metre 6.200 kiloherz üzerinden dinleyebilirsiniz.

M I L İ T A N L A R D A N

Üniversite susmuyor

Cavit Hoca'nın faşistlerce öldürüldüğünü derin bir acıyla öğrendiğimiz zaman biz ilerici gençler, Cavit Hoca'nın öğrencileri «Üniversite susmamalı» dedik. Üniversite, bilimin en büyük düşmanı olan faşizme geçit vermemek için susmamalı. Ve üniversite susmadığını gösterdi. Cavit Hoca İstanbul Üniversitesinde yapılan törende, Tüm Öğretim Üyeleri Derneği, TÜMOD başkanı Prof. Nuri Karacan «cinayetlerle yılmayacağız ... Onun yolundan yürüyeceğiz» dedi.

Üniversite susmadığını gösterdi. Cavit Hoca'nın cenaze törenine onbinlerce işçi, öğrenci, öğretmen, teknik elemanın yanısıra 200'e yakın bilim adamı, aileleriyle katıldı. Sıkıyönetim cenaze törenini yasakladı, cenazeyi kaçırmak istedi, polis ve jandarmayı törene saldırttı. Bilim adamları, yazarlar işçilerle, öğrencilerle omuz omuza vererek, ilerici bilim adamını, arkadaşlarını son yolculuğunda yalnız bırakmamak için direndiler. Bilim adamları dipçiklendi. 18 yaşındaki genç işçi Osman Şenyurt öldürüldü. 10'u aşkın kişi yaralandı, 50'yi aşkın kişi gözaltına alındı.

Profesör Cavit Orhan Tütengil komünist değildi, ama hümanistti, yurtseverdi. Emperyalizme ve faşizme karşıydı. O, ilerici bir bilim adamıydı. CIA, Kontrgerilla, faşist MHP, bunun için onu hedef seçti. Cavit Hoca'nın ölümüyle üniveriste bir kez daha ciddi olarak sarsıldı. Pekçok bilim adamı, faşizm tehlikesinin ne denli güncel olduğunu, kapıya dayandığını, faşizme karşı direnişin zorunluğunu kavradı.

Bunun içindir ki, Korutürk'ünden, Demirel'ine kadar tümü İstanbul Üniversitesi Rektörü Haluk Alp'in sözlerinden bunca irkildiler. Üniversite, ilerici bilim adamıyla, öğrencisiyle bir bütündür. Üniversitelerde faşist işgali kıracak bu güçtür. Bilimin aydınlığının üzerine faşizmin kara örtüsünü sermek isteyenlere karşı, üniversite öğretim üyelerinin yeri, faşizme karşı en önde, en kararlı savaşımı yürüten işçi sınıfının yanıdır.

İ. Ü. İktisat Fakültesi'nden

Yaşasın işçi sınıfının tekellere, Demirel hükümetine ve sıkıyönetime karşı savaşı! Sendikalardan elinizi çekin! Tüm tutuklu sendikacılara özgürlük!

Bataklığa gidenler elimizi bıraksınlar!

Ortaköy ilerici gençliği bir bildiri yayınladı. Bildiride özetle şöyle deniyor: «Ülkemizde önemli ve zorlu günler yaşanıyor. Son bir yılda Kahramanmaraş, Bayrampaşa, Beşiktaş kırımları, 14 Ekim seçimleri, CHP ağırlıklı hükümetin düşüşü, Amerikancı, sıkıyönetimci Demirel hükümetinin kuruluşu gibi olay ve gelişmeleri yaşadık. Yeni gelişmeler ve olaylar, ilerici güçlere yeni ve zorlu görevler yüklüyor. Sorun, bu görevlerin üstesinden gelmek iken, bazıları yeni yeni Amerikalar keşfetmeye hazırlanıyorlar. Yaşamın yüklediği görevlerin altından keskin ve kof laflarla sıyrılmaya çalışıyorlar. Bununla da yetinmeyip, işçi sınıfı hareketine ve onun yolundan yürüyen gençliğe karşı haçlı seferleri düzenliyorlar. «Cennet adası»nda yayınlanan «İşçinin Sesi» adlı gazetenin son 15 sayısının tüm sayfaları, işçi sınıfı politik hareketini baş düşman ilân eden yazılarla doludur. Disiplin, devrimci dürüstlük sözcüklerini dillerinden düşürmeyen bu küçük burjuva gurupçuk sızmacılık, yalan, demagoji gibi en aşağılık yöntemleri elden bırakmıyor. Ortaköy'de İGD'nin saflarında kargaşalık çıkartmak isteyen bu gurupçuk yukarıda sıralanan yöntemleri aynen uyguluyor. İGD'nin hiçbir organında görevli olmayan üç-beş kişi İGD adını kullanarak pullar bastırdı. Tıpkı ağababalarının işçi sınıfı partisinin ismini kullanmaya kalkıştığı gibi ...

Bu gurupçuk işin başından yolunu seçmiştir. Bu yol provokasyondur, serüvenciliktir. Bu yol, işçi sınıfı hareketiyle, onun yolundan yürüyen güçleri arkadan hançerlemektir. Dün ak dediğine bugün kara diyen bu gurupçuğun başka amacı olamaz. İşte birkaç örnek: «İşçinin Sesi» adlı paçavranın 100. sayısında işçi sınıfı partisinin programının Leninci olduğu söyleniyor. Yürükoğlu'nun «3. Program ve Görevlerimiz» adlı broşüründe ise «Program eklektiktir, oportünist görüşlerle doludur» deniliyor. «Emperyalizmin Zayıf Halkası Türkiye» broşüründe Bilen yoldaşa and içiliyor. «İşçinin Sesi» adlı paçavranın son sayılarında, «Bilen yoldaş her zaman ortacı, oportünistti» deniliyor. 100. sayısında TKP, Kürt halkının ayrılma hakkını «savunuyor» dediği halde, daha sonra çıkartılan yayınlarda bunun tersi söyleniyor. Evet baylar, siz bununla nereye varılacağını biliyormusunuz? Bilmiyor iseniz bir söyliyelim: Bataklığa ...

Bu pervasız oportünistlere Ortaköy'de yer yoktur.»

Brüksel yürüyüşü

Brüksel'de, 9 Aralık Pazar günü, dünyanın çeşitli ülkelerinden kopup gelmiş 50 bini aşkın barışsever; *«ölüm füzelerine hayır!», «Emperyalizmin silâhlanma politikasına son!», «Amerikan füzeleri, üsleri ve NATO'ya hayır!»* belgileriyle yürüdü. Brüksel sokaklarında çeşitli uluslardan barış güçleri sel gibi aktı. Sovyetler Birliği ve sosyalist ülkelerin silâhsızlanma ve barış önerilerini desteklediklerini, ABD emperyalizminin ve NATO'nun silâhlanma ve dünya halklarını yeni bir dünya harbine sürükleme politikasını lanetlediklerini gösterdiler. Brüksel'deki barış güçlerinin yürüyüşünde çeşitli uluslardan, çeşitli görüşlerden, barıştan ve silâhsızlanmadan yana insanlar, komünistler, sosyalistler, radikaller, hristiyanlar, çeşitli eğilimlerden demokratlar omuzomuza yürüdü. Ölüm füzelerine karşı hep bir ağızdan «hayır»diye haykırdı. Gösteride 30 ulustan delegeler arasında Türkiyeli delegeler de yer alıyordu. Yürüyüş kolunun en canlı, en geniş kesimlerinden birini Türkiyeli işçiler, öğrenciler oluşturuyordu. Belçika Türkiyeli İşçiler Birliği, Federal Almanya'dan FİDEF tüm örgütleriyle, Kürt İşçi Dernekleri Federasyonu ve DDKD Dayanışma Komitesi, Fransa'dan Fransa Türkiyeli Öğrenciler Birliği, Hagenau Türkiyeli İşçiler Birliği, Hollanda'dan Hollanda Türkiyeli İşçiler Birliği'ne bağlı işçiler, öğrenciler büyük bir disiplinle «Ölüm füzelerine hayır!» yürüyüşünde yerlerini aldılar. Türkiyeli yürüyüş kolu ortak belgilerin yanısıra kendi özgün, demokratik istemlerini yansıtan belgileri de dile getirdi? *«NATO'cu Demirel hükümetine hayır!», «NATO'dan çıkılsın, üsler kapansın!», «Faşizme geçit yok!», «Katil Türkeş!», «141–142'ye hayır!», «Türkiye Komünist Partisi'ne özgürlük!»* belgileri yurtdışındaki işçilerimizin, öğrencilerimizin, kadınlarımızın elinde bayraklaştı.

Biz yurtdışındaki Türkiyeli işçiler emperyalizme karşı savaşta kararlılığımızı bir kez daha Brüksel'de dosta, düşmana gösterdik. Barış için, silâhsızlanmanın gerçekleşmesi, dünyada savaş tehlikesinin son bulması için, çocuklarımızın aydınlık geleceği için savaşımız Brüksel'de bitmedi. Barış için savaşımız, emperyalizme karşı savaşımızdan ayrılmıyor.

Brüksel'den bir işçi

Güncel işbirliği

Macaristan'da 11–13 Aralık günlerinde «Sosyalist ve sosyal-demokrat partilerle ilişkilerin güncel sorunları» konulu bir konferans yapıldı. Konferansa Avrupa'dan aralarında TKP'nin de bulunduğu 28 komünist partisi ve Küba Komünist Partisi'nin temsilcileri katıldı.

Konferansta işçi hareketi içinde sosyal reformist, komünist olmayan, çoğu kez anti-komünist bir akım olan sosyal demokrasının değişik ülkelerdeki partileri, ortak ve farklı yönleriyle incelendi. Bu partilerin sosyal taban ve bileşimleri, ideolojileri, iç ve dış politikaları, komünist partilerine karşı tutumları, iç ayrışmaları somut olarak ele alındı. Sosyalist enternasyonalin rolü ve işlevi, özellikle gelişmekte olan ülkelerde artan etkinliği üstünde duruldu.

Avrupa'da gelişmiş kapitalist ülkeler dışında sosyalist enternasyonale üye olan, ya da ilişki sürdüren partilerin adları öyle bile olsa-gerçekte işçi hareketinin sosyal demokrat, ya da sosyalist partileri olmadığı, kardeş parti temsilcilerince belirtildi. Bu olgu, sosyal demokrat partilerin yanısıra, daha çok sayıda populist ve burjuva reformist partilerin sosyalist enternasyonale üye olduğu, ilişki kurduğu Latin Amerika için de geçerli.

Kardeş komünist partilerin temsilcileri, sosyal demokrat partilerle eylem birliğinin, olumlu ve olumsuz deneyimlerini, bundan çıkardıkları dersleri aktardılar. Çıkan engellerin aşılma yolları ve yöntemleri üstünde duruldu. Sosyal reformizmle uzlaşmaz ideolojik savaşın, komünist partisini çok yönlü güçlendirmenin, başarılı bir eylem birliği politikasının ayrılmaz parçası olduğu gerçeği bir kez daha doğrulandı.

Barış ve yumuşamanın sürdürülmesi, silâhsızlanma yönündeki savaşımda, güncel olarak Batı Avrupa'ya Amerikan atom roketlerinin yerleştirilmesine karşı kampanyada sosyal demokrat partilerle eylem birliği sorunu, bu görüş değiştokuşunun başlıca ağırlık noktasını oluşturdu. Kardeş partilerin temsilcileri, bu kampanyaya ülkelerinde hangi güçlerin ne biçimde katıldığını, sosyal demokrat partilerin aldıkları değişik tutumları örneklerle açıkladılar. Bu konuda komünistlerle, sosyal demokratların eylem birliğini güçlendirmek olanaklı ve zorunlu bir sorun olarak gündemde duruyor. Halkların en dirimsel çıkarları için işçi sınıfının eylem birliği, barış hareketine en geniş güçleri katmakta güçlü bir çekim merkezi oluşturuyor.

●

1970 – 1980

Yüzyılımızın bir on yılını daha geride bırakıyoruz. İnsanlık, 21. yüzyıla iyimserlikle bakıyor. Emperyalizmin barış ve ilerlemeye karşı çılgınca ayak diremesine karşın bu iyimserliğimizin köklü nedenleri var. Sosyalizm dünyasında, Sovyetler Birliği'nin eşsiz başarılarında biz, 21. yüzyıl insanının parlak geleceğini görüyoruz.

Türkiye'ye bir bakalım. Egemen sınıfların her gün yeni yeni felâket çanları çaldığı günümüz, işçi sınıfımız için gelecek mutlu günlerin güçlü etmenleriyle doludur.

Türkiye halkı, geçtiğimiz on yıla, proletaryanın şanlı 15–16 Haziran eylemleriyle ayak bastı. Egemen sınıflar, sınıf savaşında ilk kez bu eylem günlerinde sarsıldılar. 12 Mart faşist biçimi diktatörlük, bunalımın devrimci yönde derinleşmesini önledi, ama bu yıkılası düzenin yaşamını güvence altına alamadı. Halk susmuyor. Dinginlik günleri artık geride kaldı. İşte, 12 Martçılığın yıkıntıları üzerinde, yüzbinlerin 1 Mayıs kızıl bayrağını dalgalandırdığı günler ... Egemen sınıflar, hâlâ proletaryanın, emekçi halkımızın ayaklarıyla çiğnediği Devlet Güvenlik Mahkemeleri (DGM) paçavrasını demokratik özgürlüklerin bağrına dikmeye çabalıyorlar ... MESS patronları dün dize getiremedikleri metal işçilerini, bugün çok daha örgütlü ve bilinçli olarak karşılarında görüyor, o nedenle dövünüyorlar. 12 yıl öncenin gençliği şimdi olgunlaştı. Yeni genç kuşaklar, eski dersleri başarıyla değerlendiriyor, işçi sınıfının savaş yoluna koyuluyor. Her boydan sapık, bir zamanlar «kentlerin köylerden kuşatılması»ndan söz ederdi. Şu on yıl içinde artık köy, gözlerini kente, devrimci proletaryaya çeviriyor. Ayrıcalıklar, avuç içi mülkler yıkılıyor, tekeller yeni yeni katmanları proletarya sıralarına iterken, kendi çukurlarını şu on yılda on kez daha derinleştirmekten başka birşey yapamıyor. Emperyalistler, bir zamanlar «bölücülük» masalını başları dara girdiğinde piyasaya çıkarırlardı. Ama şimdi, Türkiye Kürdistanı'nda giderek sosyal bir içerik kazanan ulusal direniş onları gerçekten korkutuyor.

On yıl önce Türkiye proletaryası öncü, savaşkan örgütünden uzak düşmüştü. Şimdi geride kalan yıllara damgasını vuran en temel politik olgu, TKP'nin gelişmesi, güçlenmesi, yığınlar arasında kök salmasıdır. Partimizin şanlı geçmişi, Mustafa Suphilerin ülküsü daha da canlandı. Türkiye'nin bütün halk düşmanları, bütün oportünistleri çılgına dönüyor. Birbirinden kopuk partiler, dağılmış, parçalanmış sol güçler... Bu görüntünün üzerine partimizin ışığı düşmüş, devrimi utkuya ulaştıracak halkımızın savaş cephesi için yol çizilmiştir. Sınıf savaşlarının giderek güçlendiği, Marksizm-Leninizmin, proletarya enternasyonalizminin yığınları sardığı bir on yıl ... Mutlu geleceği müjdeliyen, sosyalizme giden yolu ışıtan savaş dolu yıllara selâm!

Oportünizmin evrimi

(8. sayfadan devam)

anti-TKP silâhı olduğu ve bu çevrelerce desteklendiği bundan çok önceleri, komünistlerce belirtilmiştir. O zamanlar, bu uyarıları oportünistler, «dedikodu», «iftira» diye geçiştirmeye çalıştılar. Ama mızrak çuvala sığmaz. Artık, kendi yakın çevreleri bile bu «yardımları» görüyor. O nedenle, parti düşmanı gurupçuk, şimdi mızrağa yeni çuvallar arıyor. 6 Aralık günlü gazetelerinde şöyle yazıyorlar: «1979 yaz aylarında burjuvazi bu «bölünmeyi» sevinçle karşıladı ... bu nedenle «İşçinin Sesi» postalarını, yoldaşlarımızın yurttaki çalışmalarını engellemediler.»

Parti düşmanı gurupçuk bir süredir artan ölçüde «kanatlar» «fraksiyonlar» uydurmacasıyla parti üyelerini polise jurnal etme yöntemini kullanıyor. Bir yandan da yaptığı jurnallerin doğuracağı anti-komünist sonuçlardan yakasını sıyırmak istiyor. Bu amaçla «TKP yöneticileri deşifredir» masalını yayıyor. Bununla gerçeği değil, yaptığını açığa vuruyor.

Oportünizm daha şimdiden en karanlık güçlerin zavallı bir oyuncağı oldu.

Poliste işkence altındaki gence, işkencecinin sorusu şudur: «Niçin milliyetçi komünist Yürükoğlu'nu değil de, Sovyet ajanlarını tutuyorsun?» Egemen antikomünizm, anti-Sovyetizm, TKP'ye düşman herkesi, her akımı desteklemeye hazırdır. Emperyalizmin bölgemizdeki artan provokasyonları bu yöntemleri gündeme getiriyor.

Oportünizmin içyüzünü ideolojik alan da sergilemek zorunludur. Bu savaş tüm parti üyelerinin görevidir. Ama, bu savaşı olağan koşullarda süren, kafası karışık kimselerle yapılan bir tartışmayla sınırlı sanmak yanılgı olur. Kadroları, sınıf düşmanına karşı olduğu gibi, oportünist guruplara karşı da korumak gerekir. Egemen sınıfların silâhlı provokasyonlarına karşı ne denli uyanık olunmalıysa, oportünistlerin benzer silâhlı, kaba kuvvete dayalı kışkırtmalarına kapılmamak da o denli zorunludur.

Parti disiplini ... İşte her tür saldırıya boşa çıkartan anahtar budur! Komünist! Parti disiplinini kimseye çiğnetme! Çünkü düşman proletaryanın demir disiplininden korkuyor.

PARTİ YAŞAMI

Oportünizmin evrimi

Uluslararası komünist hareketin deneyi şu gerçeği gösteriyor: Komünist hareketin birliğine saldıran her oportünist gurup, yozlaşmaktan ve karşı-devrim kampına geçmekten kurtulamaz. Troçkizm Leninizme karşı ideolojik bir karşıtlık olarak boy verdi. Sonuçta bütün ülkelerde faşistlerin, gericilerin dolaysız bağlaşığı oldu. Maoculuk da öyle. Birçok kimse, Mao'nun Leninizme sözde bağlılık yemini ettiği günleri artık anımsamakta bile zorluk çekiyor.

Partimizin deneyi de oportünizmin evrimindeki bu yasallığı benzer örneklerle destekliyor. Kadroculuk, legalizmle, likidatörlükle işe başladı, egemen burjuvaziye kapılandı. M. Belli gurupçuğunun serüveni hep biliniyor. Şimdi Yürükoğlu gurupçuğu da, bütün oportünistlerin yolunda yürüyor.

Bu gurupçuk artık, TKP'yi sarsma umudunu yitirmiş, kendisine tüm anti-TKP'cileri yol arkadaşı seçmiştir. «İşçinin Sesi»nde soldaki «yapay ayrılıkları» gidermekten söz edenler, SBKP'yi «revizyonist» diye karalayan «Kurtuluş» gurubunun yöneticileriyle ve Maocu «Halkın Kurtuluşu» çetesinin «iş» ortaklarıyla, eli komünist kanına bulanan Dev-Yol şefleriyle anti-TKP bir hiyanet ortaklığı arıyor. Gelişmeler, bu ortaklığın şimdiden kurulduğunu gösteriyor. «İşçinin Sesi» gazetesinin 109–110 sayısında komünistlere karşı girişilen silâhlı saldırılara övgü düzen yazılar yayınlanıyor. Bunlar 4 ilericiyi «yaraladıklarını» açıklıyorlar. Mersin'de, ilerici gençlerin lokalini silâhla basıyorlar. Hak ettikleri yanıtı kuşkusuz alıyorlar. Komünistler serüvenci yöneticileri izleyen deneysiz, dürüst gençleri proletaryanın devrimci savaşına çekmek için vargüçle çalışacak; onlara parti düşmanı bu gurupçuğun da içyüzünü açıklamaktan geri durmayacaktır.

Artık onlar umutlarını, Türkiye'nin bütün anti-TKP oportünistlerine bağladılar. 111–112 sayılı gazetelerinde «evet, biz anti-TKP'yiz» diyenlerin mektupları yayınlanıyor. Ve Yürükoğlu, TKP-R'cilikle kirli bir ün yapan bu kimseleri «arkadaşımız» diye tanıtıyor.

Bir zamanlar, aynı gazetede, «Anti-TKP'cilik, anti-komünizm ve anti-Sovyetizmdir» diyenler, şimdi bu yazdıklarını «o zaman saftık» diyerek unutturmaya çalışıyorlar. Çünkü, bugün de bu yargı bütün doğruluğunu koruyor.

Dahası, bu gurupçuk, TKP'ye karşı saldırıda, egemen sınıfların artan terörünü fırsat olarak kullanıyor. Yürükoğlu «Üçüncü Program ve görevlerimiz» adlı broşüründe, niçin dün değil de bugün anti-TKP'ciliğin kara bayrağını kaldırdığını sinik bir biçimde açıklıyor. Görülüyor ki, o, kendi deyimiyle yıllarca «bilinçli bir siyaset» izlemiş, TKP'yi sözde savunur gibi görünmeye çalışmıştır. Bu iki yüzlü, sızmacı tutumu şimdi bırakması, yüzündeki maskeyi indirip açıkça ortaya çıkmasının altında yatan bir etken de TKP'ye karşı egemen sınıfların yoğun bir saldırıya geçmiş olmasıdır. Partimiz, son bir yılda bugüne kadar görülmemiş sayıda şehitler verdi, kayba uğradı. Oportünizm, o nedenle elverişli bir ortam bulduğu kanısındadır.

Kuşkusuz her şey karşılıklı ... Oportünizmin TKP'ye saldırıda, anti-komünizmin kervanına katılması da ödülsüz kalmıyor. «İşçinin Sesi» gazetesi 4 ayrı yerde «basılıyormuş». Yürükoğlu kendi gazetesini basanları, dağıtanları, bu gazete çevresinde anti-TKP'cileri örgütleyenleri tanımadığını itiraf ediyor. Ve «İşçinin Sesi» çevresinde öyle bir «örgütlenme» yaratıyorlar ki, kendileri bile kimi örgütlediklerini, ya da daha doğrusu kimlerce örgütlendiklerini «bilemiyorlar».

Bu kadar da değil. Bilindiği gibi, bu gurupçuğun egemen sınıfların elinde bir

(Devamı 7. sayfada)

En büyük silâh

Yığın hareketinin geniş yasal örgütlenmeler biçiminde varolduğu 5–6 yıllık döneme göre değişik koşullar oluşuyor. Yasal olanaklar hızla daralıyor. Tüm demokrasi güçlerine yönelen saldırının sivri ucu partimize çevrilmiştir.

Yasal örgütlenme ve eylem olanaklarının egemen sınıflarca daraltılmasını, bu tür örgüt ve eylemlerin yığınlar için «aşıldığı» biçiminde yorumlamak, sözümona daha «üst» biçimlere geçme yönünde çağrılar yapmak bugünkü politik durumdan, güçlerin oranından hiçbir şey anlamamak olur. Böyle bir saptama, Demirel hükümetinin ve sıkıyönetimin saldırısını gözden saklamaya, içi kof devrimci laf ebeliğiyle serüvene sürüklenmeye yol açar. Egemen güçler, bugünkü saldırıyı, CHP hükümeti döneminde yığınların reformcu etkiler altında görece bir duraklama geçirmesinden ve eylem birliğinin gerçekleşememesinden yararlanarak sürdürüyor.

Bu saldırının nedeni açık: Yığınların eyleminde önemli bir yükseliş ve demokrasi güçlerinin eylem birliğinde sıçramalı bir gelişme olanaklıdır. İşçi sınıfının deneyimli kesimlerinde savaşım duygusu yükseliyor. CHP yöneticileri yalıtlanıyor, bu partinin tabanı ve emekçi yığınları giderek TKP'ye gözlerini çevirmeye başlıyor. Parti örgütleri bütün bu süreçleri hızlandırmak için çalışıyor. Yığınlarla daha sıkı bağlanmakla ve yığın direnişleriyle gericiliğin saldırısı kırılabilir. Eylemsiz kalmak yenilgi demektir.

Komünistler, bir yandan yığınları her demokratik konumu savunmaya çağırır ve legal olanakları sonuna kadar kullanırken, öte yandan, bugünkü zorbalık rejimine karşı yığınsal direnişi hazırlamak ve güçlendirmek için işçi sınıfına ve emekçilere illegal örgütlenme zorunluğunu kavratıyorlar.

Parti örgütlerinin gündemine, Leninci disiplini yeni koşullara uygun olarak daha da güçlendirmek, konspirasyonu pekiştirmeye yönelik tüm önlemleri eksiksiz almak, her türlü sızmaya ve provokasyona karşı uyanıklığı arttırmak sorunları tüm yakıcılığı ile gelmiştir. Yığın hareketi içindeki çalışma biçimlerini, hızla günün koşullarına uydurmak, legal ve illegal savaşın biçimlerini yeni duruma uygun geliştirmek ... Komünist Partisi, kendisini sınıf savaşlarının ateşi içinde eğitiyor ve tüm bu görevleri yerine getirme yeteneği elde ediyor.

Partinin Leninci birliğine sımsıkı sarılmak bu savaşta en büyük silâhımızdır.

Mustafa Suphi Destanı'ndan:
«Durmak olmaz ki bir kez
Halk için çıktın mı yola
Demiri tavında dövmek gerek
Ucunda ölüm de olsa»
A. Behramoğlu

Kanlı 28–29 Ocak'ı, Türkiye işçi sınıfı, komünistler unutmuyor Mustafa Suphi ve yoldaşlarını, onların yolunda can veren binlerce halk yiğidini, faşist kurşunlarıyla vurulan genç militanları savaş ateşiyle anıyor. Partimizin sıraları yeni Suphi'lerle güçleniyor, çelikleşiyor.